

1. října

**SV. TEREZIE OD DÍTĚTE JEŽÍŠE
A SVATÉ TVÁŘE,
PANNY A UČITELKY CÍRKVE****SVÁTEK**

Terezie Martinová [martenová] se narodila 2. ledna 1873 v Alençonu [alensonu] ve Francii jako nejmladší z devíti dětí. Všechny čtyři starší sestry, které se dožily dospělosti, se staly řeholnicemi; rodiče byli roku 2015 svatořečeni. V patnácti letech vstoupila do kláštera bosých karmelitek v Lisieux, s úmyslem zachraňovat duše a modlit se za kněze. Tehdejší doba viděla v Bohu především spravedlivého Soudce, Terezie jej postupně odhaluje zvláště jako milosrdného Otce. Její malá cesta duchovního dětství se zakládá na přesvědčení, že Boha přitahuje naše nepatrnost a že důvěra a odevzdanost jsou mu milejší než „zásluhy“. Své osobní povolání vyjádřila slovy „být láskou v srdci církve“. Dva roky před smrtí se obětovala Boží milosrdné lásce a závěr života prožila ve velké zkoušce a v pokušení proti víře. Zemřela 30. září 1897 na tuberkulózu. Roku 1923 byla blahorečena, 1925 svatořečena, 1927 prohlášena za patronku misíí a roku 1997, jako třetí žena v dějinách, za učitelku církve s titulem Doctor Amoris (Učitelka lásky). Její autobiografické spisy podstatně spoluutvářejí současnou křesťanskou spiritualitu.

Uvedení do první modlitby dne

Ant. Pojdme, klaňme se Pánu, našemu Bohu, on se dává poznat maličkým.

Modlitba se čtením**HYMNUS+**

Nebesa opustil jsi z lásky samé,
za mne ses rozhodl svůj život dát.
Nyní můj celý život přijmi, Pane,
pro tebe trpět chci a umírat.

Od tebe jsem se, Pane, učívala
pokořit se, pohrdat poctami.
Na sebe nemyslím, chci zůstat malá,
a tím tvé srdce šťastně vzdá se mi.

Ty, Bože, jehož nebe obdivuje,
uvěznila jsem si tě do srdce.
Tvůj sladký hlas mi stále opakuje
a prosí: „Žízním... žízním po lásce...“

I já jsem tebou uvězněna,
i mně se opakovat chce
tvá prosba něžně vyslovená,
„Bratře, ta žízeň nezhašená je po lásce!...“

Žízním po lásce, vyplň naději mou,
dej svému ohni ve mně více žhnout!
Žízním po lásce trýzní bolestivou,
toužím se, Bože, k tobě rozlétnout!...

Nebo:

Tvé lásky dovolávám se, můj Pane!
Jen láska tvá mě může proměnit;
kéž ve mně stravující oheň plane,
vždyť chci tě milovat a celým srdcem ctít!

Kéž miluji tě, jak miluje nebe,
kéž ctím tě jako nebe, písni chval,
kéž stejnou láskou miluji já tebe,
jak tys mě, Věčné Slovo, miloval!

ŽALMY

1. ant. Tvé milosrdenství mě bude provázet po všechny dny
mého života.

Žalm 23 (22)

Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám, *
dává mi prodlévat na svěžích pastvinách,
vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout. *
Občerstvuje mou duši,

vede mě po správných cestách *
pro svoje jméno. –

I kdybych šel temnotou rokle, *
nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou.

Tvůj kyj a tvá hůl, *
ty jsou má útěcha. –

Prostíráš pro mě stůl *
před zraky mých nepřátel,
hlavu mi mažeš olejem, *
má číše přetéká. –

Štěstí a přízeň mě provázejí *
po všechny dny mého života,
přebývat smím v Hospodinově domě *
na dlouhé, předlouhé časy.

Ant. Tvé milosrdenství mě bude provázet po všechny dny mého života.

2. ant. Hled'te, jak velikou lásku nám Otec projevil: nejen že se smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme.

Žalm 103 (102)

I (1-11)

Veleb, duše má, Hospodina, *
vše, co je ve mně, veleb jeho svaté jméno!

Veleb, duše má, Hospodina, *
a nezapomeň na žádné z jeho dobrodiní! –

On odpouští všechny tvé viny, *
on léčí všechny tvé neduhy.

On vykupuje tvůj život ze záhuby, *
on tě věncí láskou a slitováním.

On štěstím sytí tvůj život, *
jak orlu se obnovuje tvé mládí. –

Hospodin koná spravedlivé skutky, *
zjednává právo všem utlačeným.

Oznámil své plány Mojžíšovi, *
izraelským synům své skutky. –

Hospodin je milosrdný a milostivý, *
shovívavý a nadmíru dobrotivý.

Nechce se přít ustavičně *
ani se hněvat navěky.

Nejedná s námi podle našich hříchů *
ani podle našich vin nám neodplácí. –

Jak vysoko je nebe nad zemí, *
tak veliká je jeho láska k těm, kdo se ho bojí.

Ant. Hled'te, jak velikou lásku nám Otec projevil: nejen že se smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme.

3. ant. Sám Otec vás miluje, protože vy jste milovali mne a uvěřili jste.

II (12-22)

Jak vzdálen je východ od západu, *
tak vzdaluje od nás naše nepravosti.

Jako se smilovává otec nad syny, *
tak se smilovává Hospodin nad těmi,
kdo se ho bojí. –

Neboť on ví, z čeho jsme utvořeni, *
má v paměti, že jsme jen prach.

Dni člověka jsou jako tráva, *
kvete jako polní květ.

Sotva jej vítr ovane – již ho není, *
nezbude po něm ani stopa. –

Hospodinova láska však od věků na věky †
pro všechny, kdo se ho bojí, *

a jeho spravedlnost jde z dětí na děti
pro ty, kteří zachovávají jeho smlouvu, *
kteří pamatují na jeho přikázání tím, že je plní.

Hospodin si zřídil na nebi trůn *
a všechno řídí jeho vláda. –

Velebte Hospodina, všichni jeho andělé, †
mocní silou, dbalí jeho rozkazů, *
poslušní na jeho slovo.

Velebte Hospodina, všechny jeho zástupy, *
jeho služebníci, kteří plníte jeho vůli!

Velebte Hospodina, všechna jeho díla, †
na všech místech jeho moci: *
veleb, duše má, Hospodina!

Ant. Sám Otec vás miluje, protože vy jste milovali mne a uvěřili jste.

V. Svítinou mým nohám je tvé slovo,

O. a světlem mé stezce.

PRVNÍ ČTENÍ

Z prvního listu svatého apoštola Pavla Korintánům

12,12.27-31; 13,1-13

Jste Kristovo tělo a jeho údy

Jako tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů, ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo, tak je tomu také u Krista. Vy jste Kristovo tělo a každý z vás jeho úd. Bůh ustanovil, aby v církvi jedni byli misionáři, druzí proroky, třetí učitelé. Někteří mají moc dělat zázraky, jiní dar uzdravovat, pomáhat, řídit, mluvit rozličnými jazyky. Jsou snad všichni misionáři? Jsou všichni proroky? Jsou všichni učitelé? Mají všichni moc dělat zázraky? Mají všichni dar uzdravovat? Mluví všichni jazyky? Umějí všichni ty řeči v neznámém jazyku pronesené vykládat? Usilujte o dary lepší. A teď vám chci ukázat mnohem vzácnější cestu.

Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku, jsem jako znějící kov a jako cimbál zvučící. Kdybych měl dar prorokovat, rozuměl všem tajemstvím, ovládal všecko, co se může vědět, a víru měl v nejvyšší míře, takže bych hory přenášel, ale neměl lásku, nejsem nic. A kdybych rozdal všechno, co mám, a pro druhého do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje.

Láska je shovívavá, láska je dobrosrdečná, nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá, co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. Láska vše omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všecko vydrží. Láska nikdy nepřestává. Dar prorokování pomine, dar jazyků už nebude, dar poznání zanikne. Neboť kusé je všecko naše poznání, nedostatečné je naše prorokování. Ale až přijde to, co je dokonalé, zanikne to, co je částečné.

Když jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě. Když se však ze mě stal muž, všecko dětské jsem odložil. Nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně, ale potom uvidíme tváří v tvář. Nyní poznávám věci jenom nedokonale, potom poznám dokonale, podobně, jak Bůh poznává mne. Nyní trvá víra, naděje a láska, tato trojice. Ale největší z nich je láska.

ZPĚV PO PRVNÍM ČTENÍ

Jan 12,32; Pís 1,3 (Vulg.)

Až budu ze země vyvýšen, * potáhnu všechny k sobě.

V. Přitahuj mne, a poběžíme po vůni tvých mastí, * potáhnu.

DRUHÉ ČTENÍ +

Ze spisů svaté Terezie od Dítěte Ježíše a Svaté Tváře

(RkB, 3r-v, in: Příběh jedné duše, KNA 2016, s. 242-243)

V srdci církve budu láskou

Když mě při rozjímání mé touhy při modlitbě doopravdy mučily, otevřela jsem listy sv. Pavla, abych našla nějakou odpověď. Padla mi do očí 12. a 13. kapitola prvního listu Korinťanům.

V první jsem četla, že všichni nemohou být apoštoly, proroky, učitelé atd., že se církev skládá z různých údů a že oko nemůže být zároveň rukou.¹

Byla to jasná odpověď, ale neutišila mé touhy ani mi nedodala pokoje.

Jako se Magdaléna pořád nakláněla do prázdného hrobu² a nakonec našla to, co hledala, tak jsem se i já, když jsem se snížila až do hlubin své nicoty, pozvedla tak vysoko, že jsem mohla dosáhnout svého cíle.

Neztrácela jsem odvalu, pokračovala jsem v četbě a úlevu jsem našla v této větě: *Usilujte o dary lepší, ale teď vám chci ještě ukázat mnohem vzácnější cestu.*³ A Apoštol vysvětluje, jak i ty nejdokonalejší dary nejsou ničím bez Lásky.

Že Láska je dokonalá cesta, která vede bezpečně k Bohu. Konečně jsem našla klid.

Když jsem uvažovala o tajemném těle Církve, nepoznávala jsem se v žádném z údů, jak je popisuje sv. Pavel, nebo spíš jsem se chtěla poznat ve všech.

Láska mi dala klíč k mému povolání.⁴ Pochopila jsem, že jestliže má Církev tělo, složené z různých údů, nechybí jí ten nejpotřebnější, nejušlechtilejší, pochopila jsem, že Církev má Srdce a že toto Srdce hoří Láskou. Pochopila jsem, že jen Láska udržuje údy Církve v činnosti, že kdyby Láska pohasla, přestali by Apoštolové hlásat Evangelium, Mučedníci by se zdráhali prolít svou krev.

Pochopila jsem, že Láska v sobě obsahuje všechna Povolání, že Láska je všechno, že objímá všechny doby a všechna místa, jedním slovem, že je Věčná!

Tu jsem plná šílené radosti zvolala: Ježíši, má Lásko, konečně jsem našla své povolání; mým povoláním je Láska!
Ano, našla jsem své místo v Církvi, a toto místo, můj Bože, jsi mi dal ty,
v srdci své matky Církve budu Láskou,
tak budu vším
a tak se skuteční můj sen!!!

¹ Srov. 1Kor 12,12-31. ² Srov. Jan 20,11. ³ 1Kor 12,31. ⁴ Srov. 1Kor 13.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Žl 31 (30),8 (Vulg.)

Budu se veselit a jásat, Bože, * tvé milosrdenství je veliké.

V. Shlédl jsi na moji bídu, mé duši jsi pomohl v tísní, *
tvé milosrdenství.

Nebo:

Úkon obětování se milosrdné lásce, který učinila svatá Terezie od Dítěte Ježíše a Svaté Tváře o slavnosti Nejsvětější Trojice 9. června 1895.

(in: Příběh jedné duše, KNA 2016, s. 242-243)

Můj Bože, buď ty sám mou svatostí!

Můj Bože, blažená Trojice, toužím tě milovat a působit, abys byl milován, pracovat k oslavě svaté církve tak, že budu zachraňovat duše, které jsou na zemi a vysvobozovat duše, trpící v očistci. Toužím dokonale naplnit tvou vůli a dospět do stupně slávy, který jsi pro mě připravil ve svém království. Zkrátka toužím být svatá, ale cítím svou nemohoucnost a prosím tě, můj Bože, buď ty sám mou svatostí!

Protožeš mě tak miloval, žes mi dal svého jediného Syna za Spasitele a Ženicha, jsou nekonečné poklady jeho zásluh moje, s radostí ti je obětuji a snažně prosím, abys na mne hleděl jen skrze Ježíšovu Tvář a v jeho Srdci, hořícím láskou.

Obětuji ti také všechny zásluhy svatých, kteří jsou v nebi a na zemi, jejich úkony lásky i úkony lásky svatých andělů. Konečně ti, blažená Trojice, obětuji lásku a zásluhy mé milované Matky Panny Marie. Jí odevzdávám svůj úkon obětování a prosím ji, aby ti ho předala. Její božský Syn, můj milovaný Ženich, nám ve dnech svého smrtelného života řekl: „O cokoli budete prosit Otce ve jménu mém, dá vám to.“ Proto jsem si jistá, že vyslyšíš mé touhy. Víím to, můj Bože! Čím víc chceš dát, tím větší touhy vzbuzuješ. Cítím v srdci nesmírné touhy a s důvěrou tě prosím, abys převzal mou duši do svého vlastnictví. Nemůžu přistupovat ke svatému přijímání tak často, jak po tom toužím, ale Pane, copak nejsi všemohoucí?... Zůstaň ve mně jako ve svatostánku, nevzdaluj se nikdy ze své malé hostie.

Chtěla bych tě utěšit za nevděk zlých lidí a prosím tě, abys mi odňal svobodu znelíbit se ti: jestli někdy ze slabosti klesnu, ať tvůj božský pohled ihned očistí mou duši a stráví všechny mé nedokonalosti jako oheň, který proměňuje všechno v sebe.

Děkuji ti, Bože, za všechny milosti, kteréš mi udělil, zvláště za to, žeš mi dal projít výhni utrpení. V poslední den se na tebe budu s radostí dívat, až poneseš žezlo kříže: protožeš mi dal tento tak drahocenný kříž za úděl, doufám, že se ti budu v nebi podobat a že na mém oslaveném těle budou zářit posvátná stigmata tvého umučení.

Doufám, že se po pozemském vyhnanství s tebou budu těšit ve vlasti, nechci však hromadit zásluhy pro Nebe, chci pracovat jen z lásky k tobě, s jediným cílem, abych ti udělala radost, abych potěšila tvé Nejsvětější Srdce a zachránila duše, které tě budou věčně milovat.

Navečer tohoto života se před tebou objevím s prázdnýma rukama, neprosím totiž, Pane, abys počítal mé skutky. Všechna naše spravedlnost je v tvých očích poskvrněná. Chci se tedy přiodít tvou vlastní spravedlností a přijmout od tvé lásky navěky tebe samotného. Nechci jiný trůn a jinou korunu než tebe, můj Milovaný!

V tvých očích není čas ničím, jeden den je jako tisíc let, můžeš mě tedy v okamžiku připravit, abych před tebe mohla předstoupit.

Abych mohla žít v úkonu dokonalé lásky, obětuji se, můj Bože, jako celopal tvé milosrdné lásce a prosím tě, abys mě neustále stravoval a zaplavoval mou duši proudy své nekonečné něhy a abych se tak stala mučednicí tvé Lásky!

Až mě toto mučednictví připraví, abych před tebe mohla předstoupit, ať mi dá nakonec zemřít a ať se má duše bez prodlení vrhne do věčného objetí tvé milosrdné Lásky!

Můj Milovaný, chci ti při každém úderu svého srdce nekonečně obnovovat toto obětování, dokud nezmizí stíny a já tě nebudu moci ujišťovat o své lásce ve věčném setkání tváří v tvář!

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

z modlitby svaté Terezie

Můj Bože, blažená Trojice, toužím tě milovat a působit, abys byl milován, * obětuji se jako celopal tvé milosrdné lásce.

V. Při každém úderu srdce chci obnovovat toto obětování, * obětuji se.

Chvalozpěv Bože, tebe chválíme.
Závěrečná modlitba jako v ranních chválách.

Vigilie

Viz Kantika a evangelia pro vigilie, str. V-6 v dodatku.

Ranní chvály

HYMNUS+

Můj život chvilka je, vteřina pomíjivá,
která mi uniká a mizí jako sen.
Na lásku k tobě mi, Pane, jak sám víš, zbývá
jen tento dnešní den!

Toužím jen po tobě, Ježíši milovaný,
zůstaň mi oporou v tomto dni jediném,
usměj se, ujmí se v mé duši kralování
aspoň na dnešní den!

Myslím-li na zítřek, nestálosti se bojím,
do srdce vniká mi bolest a žalný sten;
můj Bože, o zkoušky, o bolest ale stojím
aspoň pro dnešní den!

Brzy tě uvidím na věčném břehu, Pane,
můj božský lodivode, v jehož rukách jsem,
veď pokojně mou loďku z bouře nevázané
aspoň po dnešní den!

Ty Panno neposkvrněná, má hvězdo milá,
která mi dáváš Syna, ať s ním jedno jsem,
kéž bys mě, Matko, svým závojem zahalila
aspoň na dnešní den!

Nebo: (nápěv č. 18)

Chvíli se ztišit, v duchu putovat
krajinou dětství svaté Terezie,
do Alençonu zajít, do Lisieux,
za malou cestu stále děkovat.

Na první schůdek bez ustání lézt
a umíněně pokoušet se znovu
svěřit svou slabost Srdci Ježíšovu,
a pak se nechat v náručí Jím nést.

V zahradě duší polním kvítkem být,
přát krásu růžím, dík vzdát za lilie,
potěšit Pána, jako Terezie,
na Karmel nechat Jím se přesadit.

S Terezkou Slunci touhy orlů dát,
v temnotě víry říkat „Miluji tě“,
v odevzdanosti zůstat jak dítě
a s ní se láskou v srdci Církve stát.

Po tom všem touží, Pane, srdce mé,
po milosrdné božské lásce tvojí,
jež hříšníky a svaté vjedno spojí
a k společnému stolu všechny zve.

1. ant. Má duše lne k tobě, tvá pravice mě podpírá.

Žalmy a kantikum nedělní z 1. týdne.

2. ant. Svatí a pokorní srdcem, velebte Pána.

3. ant. Hospodin miluje svůj národ a pokorné zdobí vítězstvím.

KRÁTKÉ ČTENÍ

Řím 8,14-17

Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!“ Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch svatý, že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojít slávy.

ZPĚV PO KRÁTKÉM ČTENÍ

O. Hle, ponesu tě v náručí * jako řekou zaplavím tě pokojem.
Hle.

V. Jako rozvodněný potok na tebe přivalím slávu národů, *
jako řekou zaplavím tě pokojem. Sláva Otci. Hle.

Antifona k Zachariášovu kantiku

Proste Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.

PROSBY

Náš Pán Ježíš Kristus nám dal ve svaté Terezii příklad života podle evangelia. Obraťme se k němu s důvěrou:

Prosíme tě, vyslyš nás.

Pane, ty jsi řekl: „Kdo žíznil, ať přijde ke mně a pije“,

— dej, ať nikdy nepřestaneme žíznit po tvé lásce.

Pane, ty jsi řekl: „Jestliže nebudete jako děti, nevejdete do nebeského království“,

— dej, ať tě máme rádi prostým a upřímným srdcem.

Pane, ty jsi řekl: „V nebi bude větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí, než nad devětadesáti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují“,

— dej, ať tvá slova přijímáme s vděčností a radostnou důvěrou ve tvé milosrdenství.

Pane, ty jsi řekl: „Kdo plní vůli mého Otce, vejde do nebeského království“,

— dej, ať vždy poslušně a s vírou plníme tvá přikázání.

Pane, ty jsi řekl: „Cokoli jste udělali pro jednoho z mých nejspolečnějších bratří, pro mne jste udělali“,

— dej, ať tě dnes vidíme a milujeme ve všech našich bratrích a sestrách.

Pane, ty jsi řekl: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo; proste Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň“,

— dej, ať spolu s Terezií toužíme po spáse všech.

Otče náš.

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Bože, ty otvíráš své království pokorným a maličkým, kteří všichni svou naději vložili v tebe; dej, abychom s důvěrou kráčeli malou cestou svaté Terezie a s její pomocí jednou patřili na tvou Svatou Tvář. Prosíme o to skrze tvého Syna...

Modlitba uprostřed dne**HYMNUS**

Má radost je zůstat malá,
a upadnu-li tu a tam,
snažím se, abych rychle vstala,
a Ježíš dá mi ruku sám.

Má radost – to je vůle Páně,
Ježíšova vůle a moc,
a proto žiji odhodlaně,
miluji stejně den i noc.

Má radost je smět vybojovat
život tvým duším, Ježíši.
Mé srdce chce ti opakovat
s láskou vroucí a nejtišší:

Pro tebe, božský bratře, je mi
sladko i v utrpení žít
a radost má na této zemi
je srdce tvoje potěšit.

Žalmy z příslušného dne v týdnu.

Dopoledne

Ant. Hospodin tě vyvolil, abys byla jeho; budeš mu chválou, slávou a ctí.

KRÁTKÉ ČTENÍ

2 Kor 12,9b-10

Velmi rád se budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula Kristova moc. Proto s radostí přijímám slabosti, příkoří, nouzi, pronásledování a úzkosti a snáším to pro Krista. Neboť když jsem slabý, právě tehdy jsem silný.

V. Hospodin je má síla a chvála,

O. v něj důvěřuji, nebudu zahanbena.

V poledne

Ant. Výklad tvých slov osvěcuje, poučuje prosté lidi.

KRÁTKÉ ČTENÍ

1 Jan 4,17-19

V tom záleží vyvrcholení lásky v nás, že s radostnou důvěrou očekáváme den soudu, protože jaký je Kristus, takový jsme i my zde na světě. Strach nemá v lásce místo, protože dokonalá láska strach vyhání; strach počítá s trestem, a kdo má strach, není přiveden k dokonalosti. My milujeme Boha, protože on napřed miloval nás.

V. Ty, Hospodine, jsi náš Otec a náš Vykupitel,

O. navěky trvá tvé jméno.

Odpoledne

Ant. Hospodin slyší modlitbu ubohého, s prostým člověkem se důvěrně stýká.

KRÁTKÉ ČTENÍ

1 Jan 3,1-2

Hled'te, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milování, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je.

V. Poběžím po cestě tvých předpisů,
O. neboť mi rozšiřuješ srdce.

Závěrečná modlitba jako v ranních chválách.

Nešpory

HYMNUS+

V ten večer Lásky zněla Ježíšova
řeč bez příměrů: Kdo mě chce mít rád,
nechť celý život dbá na moje slova
a v jeho srdci budu přebývat.
Otec i já v něm místo nalezneme,
navždycky budeme je v lásce mít
a naším pokojem a láskou obdařené
pak bude žít.

Žít z Lásky je žít z bázně vymaněný,
zapomnět na chyby a selhání.
Po hříších mých už ani stopy není,
nebeským ohněm byly smazány.
Ty svatá výhni, něžné, čisté plání,
tvé ohnisko již nechci opustit.
Tam, Ježíši, chci zpívat bez ustání
a z Lásky žít.

Žít z Lásky znamená, můj božský Pane,
prosit tě, abys knězi oheň vlil
do duše svaté, ať se čistší stane
než andělé, jimiž ses obklopil!...
Svou nesmrtelnou Církev ochraň, Pane,
hleď, její dcera prosí o soucit
a s obětmi za ni už nepřestane,
chce z Lásky žít!

Nebo:

Opřena bez vší opory
v temnotách bez paprsku světla
jdu Láskou stravována vpřed...

Před světem jsem už zamkla bránu,
šťastně mu navždy sbohem dám!...
Vyzvednuta nad sebe samu
o Boží dlaň se opírám.
A hlásám, za co vděčím Bohu:
Když On se sklání nade mnou,
svou duši vidět, cítit mohu
bez vší opory opřenou!...

Ač beze světla těžko je mi
v žití, jež rychle mívá nám,
přece jenom na této zemi
nebeský život Lásky mám...
Na cestě, po níž musím jít,
o mnohých nebezpečích vím,
leč z lásky ráda přijmu žití,
které je temným vyhnanstvím.

Vím, že je Láška mocná síla,
všechno chce v sebe proměnit.
Mé zlo i dobro proměnila
v nepopsatelný lásky cit.
Ten oheň, jenž v mé duši plane,
proniká srdce mé vždy víc;
tím ohněm, jenž plát nepřestane,
kráčím, Láskou se stravujíc...

ŽALMY

1. ant. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život.

Žalm 113 (112)

Chvalte Hospodinovi služebníci, *
 chvalte jméno Hospodinovo!
 Buď velebena Hospodinovo jméno *
 nyní i navěky!
 Od východu slunce až na jeho západ *
 buď chváleno Hospodinovo jméno! –
 Povznesen je Hospodin nade všechny národy, *
 nad nebesa jeho sláva.
 Kdo je jako Hospodin, náš Bůh, †
 který trůní na výsosti *
 a shlíží dolů na nebe i na zem? –
 Slabého zdvihá z prachu, *
 ze smetiště povyšuje chudého,
 aby ho posadil vedle knížat, *
 vedle knížat svého lidu.
 Té, která v rodině byla neplodná, dává bydlet *
 jako šťastné matce dětí.

Ant. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život.

2. ant. Pro ně se zasvěcují, aby i oni byli posvěceni v pravdě.

Žalm 131 (130)

Hospodine, mé srdce se nevypíná, *
 nevyvyšují se mé oči.
 neženu se za velikými věcmi *
 pro mě nedostížnými. –
 Spíše jsem uklidnil a utišil svou duši †
 jako dítě na matčině klíně; *
 jako dítě, tak je má duše ve mně. –
 Doufej Izraeli v Hospodina *
 nyní i navěky.

Ant. Pro ně se zasvěcují, aby i oni byli posvěceni v pravdě.

3. ant. Ty, kteří jsou ve světě bezmocní, vyvolil si Bůh, aby zahanbil mocné.

Kantikum

Flp 2,6-11

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, *
 nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu,
 Ale sám sebe se zřekl, †
 vzal na sebe přirozenost služebníka *
 a stal se jedním z lidí.
 Byl jako každý jiný člověk, †
 ponížil se a byl poslušný až k smrti, *
 a to k smrti na kříži. —

Proto ho také Bůh povýšil *
 a dal mu Jméno nad každé jiné jméno,
 Takže při Ježíšově jménu
 musí pokleknout každé koleno *
 na nebi na zemi i v podsvětí
 a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: *
 Ježíš Kristus je Pán.

Ant. Ty, kteří jsou ve světě bezmocní, vyvolil si Bůh, aby zahanbil mocné.

KRÁTKÉ ČTENÍ

1 Tim 2,1.3-6a

První věc, ke které vybízím, je tato: ať se konají modlitby prosebné, přímluvné i děkovné za všechny lidi. Tak je to dobré a milé Bohu, našemu spasiteli. On chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy. Je totiž jenom jediný Bůh a jenom jediný prostředník mezi Bohem a lidmi: člověk Kristus Ježíš, který vydal sám sebe jako výkupné za všechny.

ZPĚV PO KRÁTKÉM ČTENÍ

O. Budu vyprávět svým bratřím o tvém jménu, * uprostřed shromáždění budu tě chválit. Budu vyprávět.

V. Nezošklivil sis ubožákovu bídu, * uprostřed shromáždění budu tě chválit. Sláva Otci. Budu vyprávět.

Antifona ke kantiku Panny Marie

Otče, zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal: posvěť je pravdou.

PROSBY

Ve společenství se svatou Terezií svěřme Bohu, milosrdnému Otci, Církev i celý svět a prosme ho:

Pane, pamatuj na svou smlouvu.

Dávej své Církvi milost,

— aby se podle příkladu svaté Terezie stále dokonaleji odevzdávala tvé lásce.

Daruj všem, kdo usilují o kontemplativní život, ať jsou skutečnými svědky tvé dobroty,

— aby svět poznal tvou lásku a uvěřil v tebe.

Posiluj nás, ať ochotně bereme na sebe břemena jeden druhého,

— abychom v sobě nesli podobu tvé Tváře.

Naplň nás radostným misijním duchem,

— aby všichni lidé rostli v milosti a v poznání Krista.

Dopřej všem věrným zemřelým radost z patření na tvou Tvář,

— aby tam, kde je Kristus, byli i ti, které jsi mu dal.

Otče náš.

Závěrečná modlitba jako v ranních chválách.